

Kokia gi mano atrastoji Taizé?

Piligrimo Ginto liudijimas iš kelionės į Taizé 2015 m. Didžiąją savaitę

Rašau, nes pajutau, kad Lietuvoje jaunimo tarpe labai smarkiai paplitęs žodelis „Taizé“. Beveik visi kažką girdėjo... Jau ketvirti metai lankau Ekumenines pamaldas Kauno arkivyskupijos Jono Pauliaus II piligrimų centre. Tenka pripažinti, kad didžioji dalis ten girdimų kalbų yra būtent apie Taizé, nes tai bene dažniausiai piligrimystę ten organizuojantis centras Lietuvoje. Bet kas yra Taizé? Kodėl visi taip nušvinta ją paminėjus? Pirmą kartą atėjusį žmogų paprastai išrinka lengvas šokas, nes visi kalba apie nepaprastą Dievo veikimą ir stebuklus. Pradėjus šniukštinėti tampa aišku, jog Taizé – tai kaimelis Prancūzijoje, kur įsikūręs ekumeninis vienuolynas ir nuolat knibždėte knibžda jaunimo, nuolat šlovinamas Dievas ir pildosi daugybė maldų. Tiek pavyksta suprasti iš kiekvieno ten buvusio žmogaus pasakojimo. Bet išgirsti ir patirti – labai skirtingi dalykai. Per šias Velykas pirmą kartą nuvykau pasižiūrėti, kas verčia žmones taip jaustis ir kalbėti...

Skaitytojui, kuris nepatyrė Taizé dvasios, iš karto sakau, kad kalbos apie ją kartais gali ir šokiruoti. Pats kelerius metus nevažiavau, nes santykį su Dievu palaikydavau kitokia malda ir tikrai ne iš karto buvo paprasta melstis giedant Taizé giesmes. Tiesą sakant, pradžioje mano širdyje sunkiai derinosi „dabartinės“ jaunimo giesmės (prie kurių buvau pratęs) ir giedojimas Taizé. Mane traukė ekumenizmo idėja ir ten esantys žmonės, negalintys nešlovinti Dievo dėl Taizé. Tai galiausiai ne vien iš smalsumo, bet ir po kelerių metų bendrystės ir augimo maldoje, pajutęs stiprų norą vykti ten, nusprendžiau galiausiai išsiaiškinti, kas yra Taizé. Kokia gi mano atrastoji Taizé?

Antspaudas, likęs širdy...

Taupydamas Tavo, interaute, laiką apie save pasakysiu tiek, kad daugiausia atsivertimų savo gyvenime patyriau per Šventąjį Raštą, todėl kartais mintyse ir širdyje skamba dalykai, kuriais ir trokštu pasidalinti. Būnant Taizé gražiausi patyrimai ir suvokimai siejasi su pasakojimu apie Jėzaus atsimaitymą. Gražu, kad ir pats kaimelis stovi ant kalno vidury Prancūzijos laukų. Taigi Taizé man suaidėjo šis pasakojimas apie Jėzaus atsimaitymą (Mt 17, 1–8).

Ten, ant kalno, mokiniai matė šviečiantį Jėzaus veidą ir sakė: „Gera mums čia būti“ (Mt 17, 4). Visi, kurie susidūrė su Taizé, iškart supras, apie ką aš – euforija ateina per laiką, praleistą ten. Ir tą „gera man čia būti“ dėl įvairiausių priežasčių išitaria joje kiekvienas piligrimas.

Man pačiam buvo nuostabi patirtis, kad ten, Dievo šešėlyje, tikrai galima pailsėti. Tai vieta, kur dieną ir naktį užėjęs į bažnyčią išgirsi šlovinimo giesmes. Likdavau bažnyčioje ir iki 4 ar 6 valandų ryto, bet giesmės nenutildavo. Tuomet ir supratau, kad negali nevykti stebklų ten, kur NUOLAT šlovinamas Viešpats. Pamačiau visą Taizé kalną, paskendusį malonės debesyje. Natūraliai, kaip ir Jėzaus mokiniams, tokios malonės akivaizdoje kyla pagunda likti ir statyti ten palapines. Juk ten ir Mozė (tai žydams – įstatymo ženklas, o man Taizé – liturgija), ir Elijas (žydams – pranašai, man Taizé – tai broliai) ir, žinoma, šviečiantis Jėzaus Kristaus veidas. Bet kaip Dievas pertraukia bekalbančius mokinius (Mt 17, 5), taip ir mano buvimą Taizé nutraukė kelionė namo. Ir išgelbėjo nuo pagundos apsistoti ten, kur gera, palikus visą savo realybę kažkur toli. Dievas neleidžia statyti palapinių ne šiaip sau, tos palapinės Evangelijos pasakojime yra įsitvirtinimo ženklas, ir čia mokiniai gauna svarbią pamoką – statyti pamatą tik Jėzuje. Jei Jėzus – tavo pamatas, jokių palapinių nereikia, niekas nenuptis. Taip ir aš spėjau per savaitę Jėzų padaryti patogų, ir norėjosi dėti pamatą tuose gražuose išgyvenimuose. Ir nė nepastebėjau, kai reikėjo keliauti atgal.

Pakeliui namo mintyse pradėjo sukltis vienintelis noras – skelbti apie nuostabius Dievo darbus, daromus Taizé. Išties tebesijaučiu jos priblokštas ir tikiuosi, kaip mokiniai, bent kurį laiką daugiau nieko ir nematyti, „tik vieną Jėzų“ (Mt 17, 8). Drąsiai galiu sakyti, kad, suvokus gilesnį santykį su Jėzumi būnant Taizé, sutvirtėjo ir santykis su Juo liturgijoje, kurios per tas 12 dienų spėjau pasiilgti (ach, kokia ji vis tik graži). Ir kaip gera liturgijoje labiau matyti vien Jį.

Atgal į žemę...

Taip, patirtis Taizé, kurią aprašiau, yra labai gražaus susitikimo su Dievu per patirtį pasakojimas, bet kviečiu skaitytoją į realybę, kurioje įvyko šis susitikimas. Norėčiau sugriauti pasakų šalies įvaizdį, nes Taizé netobulumai yra labai svarbi patirties dalis. Taizé renkasi daug jaunimo ir tikinčiaisiais visų šių jaunų žmonių nepavadinsi, labiau tiktų ieškančiųjų vardas. Ir jaunimas į Taizé atvažiuoja toks, koks yra... O yra VISOKIŲ ir, – patikėkite manimi, – tikrai tokių Taizé sutinki daug. Kai pamačiau ir kitų orientacijų (įvairiaprasmiškai) jaunų žmonių, sutrikau... Tai buvo paradoksaliausia Taizé patirtis, nes iš vienos pusės nesupranti, kodėl tokie žmonės važiuoja į tokias vietas. Jų buvimas bei elgesys dažnai netgi papiktina tikinčiojo akis (o juk mes buvome vienuolyne), bet vakaro pabaigoje tu tą „siaubūną“ jau matai pamaldose suklypusį prie kryžiaus... Štai čia neįmanomų dalykų Viešpats. Apie tai rašė ir brolis Rožė: „Siekite suprasti kitus, o ne būti suprasti.“¹

Tai išgyventi BŪTINA, kad pamiltum praevį gatvėje ar nervinantį jaunuolį viešajame transporte, benamį ar išgėrusį, kurie taip pat bet kada gali būti ištikti Viešpaties malonių. Tai man leido suvokti, kad aš išpuikęs patirti Dievą per man malonius žmones, erdves ir patogų laiką. Net kai per sunkumus Dievas veikia, Jo veikimą sudedu į idiles. Turiu pripažinti, kad pražiopsodavau Dievo buvimą tose mūsų kasdienybės akimirkose, kurios tiesiog prabėga, kurios niekuo neypatingos. Ir šis suvokimas padaro jas susitikimo su Dievu vietomis. Dienos pilnesnės ir gražesnės, kai suprantį, kiek daug Dievo visame pasaulio netobulume, kuris aplink visada ir visur.

Paprasta širdis – išminties šaltinis

Čia tik kruopelytė gerų ir blogų patirčių, kurias įmanoma patirti Taizé, ir net nesinori išpasakoti jų kuo daugiau, nes jas reikia išgyventi. Mano padaršinimas kiekvienam laiką taupančiam internetui, kuris nepatingėjo ir skaitė iki dabar: jei nebuvai – važiuok, jei buvai, – dalinkis savo patirtimi (ji nebūtinai turi būti panaši, gali būti ir neigiami atsiliepimai), tiesiog dalinkis.

¹ Fr. Roger of Taizé „A path of hope“, p. 10.

Aš tikiu, kad tokių vietų yra ir daugiau, ir esu tikras, kad visos jos nuostabios per savo netobulumą. Kalbėkite apie tokias vietas, rašykite, dainuokite... Nes „džiaugsmas keičia kasdienybėje pulsuojančius santykius.“² Pamatęs, kaip Taizė per paprastus dalykus tobulai veikia Dievas ir kiek neša džiaugsmo, matau, kad ir per mane, netobulą, gali veikti Dievas ir lengviau tampa priimti žaizdotą artimą, kuriame irgi Jėzaus veidas yra ryškesnis už viską, kas netobula, jei tik įsižiūri. Nusišypsokime rūškanam praeivio veidui Lietuvoje... Dalinuosi savo mintimis tik todėl, kad linkiu tai išgyventi kiekvienam.

Suma summarum – gera matyti, kad pildosi Abraomui duotas pažadas (Pr 12, 2–3) ir jis tampa didele tauta per tokias vietas, kaip Taizė.

Keli kelionės užrašai:

- „Taizė – būdas gauti 1000 šypsenų per 20 min. tarnaujant.“ (2015-03-30)
- „Panašu, kad kiekvienas randa savo Taizė. Daug kas bandė man parodyti savo Taizė, bet tai tik trukdė akylai ieškoti savosios. (Reiktų atskiro tomo aprašyti tai, ką kiekvienas vadina Taizė, nes kiekvienas rašytų savo stebuklą.)“ (2015-04-01)
- „Taizė – mamų maldų išsipildymas, nes tik čia po 2 val. tualetų plovimo būrys 16-mečių grįžta euforijoje ir su didžiuliu užsidegimu pasakoja, kaip buvo smagu, kviečia ir įkvepia kitus.“ (2015-04-01)
- „Čia gera, bet „teisingas gyvenimo tikėjimas“, tai ne gera ar bloga būseną, tai ištikima laikysena.“ (2015-04-03)